

LBRIS

We know
books

Lynda La Plante
Secrete îngropate
Titlu original: *Buried*

Text copyright Lynda La Plante © 2020
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LA PLANTE, LYNDA

Secrete îngropate / Lynda La Plante ; trad. din lb. engleză
de Oana Dușmănescu. - București : Crime Scene Press, 2022
ISBN 978-606-8959-89-4

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: MARTIE 2022
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform legii dreptului de autor.

Lynda La Plante

Secrete îngropate

traducere din limba engleză
de Oana Dușmănescu

CRIME SCENE PRESS
2022

CAPITOLUL 1

În prezent

Rose Cottage era pustie de opt luni. Era o clădire de piatră albă, curată, cu două niveluri, cu buiandrugii negri și groși, de lemn, deasupra ușii centrale din față și deasupra fiecăreia dintre cele cinci ferestruici – trei sus, două jos. Pe partea mai adăpostită, dinspre vest, a peretelui din față, iedera se înstăpânise complet și ridica țiglele de pe acoperiș, dar pe partea de est, cea expusă, detaliile în piatră erau mai puține și fuseseră roase de secole întregi de vânturile puternice ale iernii care măturau dealurile de sus în jos. Din unele unghiuri, căsuța părea că se înclină spre stânga.

Deși era o casă de țară, cu grajduri și cu un hambar pentru fân, pământul din jurul său fusese lăsat în paragină înainte de a fi pustii total, în afara unei mici zone din față ușii de la intrare care fusese îngrijită și avea acum cărări înguste și întortocheate care mergeau în jurul unor răsaduri de trandafiri. Rozele sălbatice, lăsate să se descurce în voia lor, se luptau în continuare cu anotimpurile schimbătoare, dar astăzi păreau și mai frumoase decât de obicei. De fapt, ele erau singurul lucru care mai amintea despre cât de frumoasă fusese odinioară căsuța.

În interior, mobilierul fusese mutat în mijlocul încăperii, drept în fața vetrei. O comodă greoaie și două corpuri de bibliotecă înconjurau o canapea din păr de cal, de două locuri, care avea patru

măsuțe cocoțate pe ea. Unele dintre cărțile din bibliotecă fuseseră îndesate cu forța în acest foc de tabără improvizat în timp ce restul fuseseră aruncate în vatră, peste un teanc imens de hârtii.

Dintr-odată, ferestruicile de la parter, din stânga și din dreapta ușii de la intrare, au explodat din cauza imensei presiuni generate de căldura din interior, trimițând o ploaie de cioburi și așchii în răsadurile de trandafiri. Vălvătaia a cuprins iute buiandrugii și, în câteva clipe, fumul înnegrise peretele alb de piatră.

În scurt timp, micul salon a fost mistuit de flăcări care s-au înălțat spre grinzile din tavan și au ajuns până la etaj, pe treptele de lemn. În cele din urmă și-au croit drum afară printre țigle, de pe grinzile de lemn de sub acestea, și mult n-a mai durat până când o scânteie a sărit înspre hambarul încă plin de baloturi de fân pentru caii care dispăruseră de multă vreme. Hambarul s-a aprins ca niște artificii și, din acest punct, incendiul n-a mai putut fi oprit.

* * *

La vreo 400 de metri distanță, dintr-o mică locuință, a fost făcut primul apel la 999. Vecinii priveau cum fumul maroniu-închis întuneca cerul albastru și limpede. Când casa era locuită, fumul din coș avusese întotdeauna culoarea obișnuită, un cenușiu-deschis și cețos, dar acum era altceva. Părea greu și rănced și părea că nu se mai termină.

S-au iscat speculațiile despre cum izbucnise focul. Oare era un vagabond care încerca să se încălzească? Oare erau copiii care merseseră prea departe cu jocurile lor?

În total s-au adunat paisprezece apeluri la 999 și două mașini de pompieri au plecat în goană spre Rose Cottage, de la secția din Aylesbury. Când au ajuns aceștia, interiorul căsuței era aproape șters de pe fața pământului și hambarul se transformase într-un

morman de moloz și cenușă. Însă grajdurile, care se aflau mai departe de casuță, încă erau cuprinse de vălvătaie.

Când a ajuns, brigada de pompieri s-a împărțit în două echipe – una care să stingă focul dinăuntru, a doua la grajduri, să împiedice flăcările să se extindă în pădurea de dincolo de ele. Era mai ușor să obții controlul asupra grajdurilor pentru că, după ce au ars cadrele de lemn, nu a mai rămas nimic altceva care să alimenteze focul. Însă interiorul casuței se tot reaprindea, ca și cum focul își găsisese un nou combustibil la etajul superior și în grinzile de lemn de sub acoperiș. Nu a durat mult și flăcările s-au dezlănțuit din nou, reînsuflețite.

Până la căderea nopții, pământul semăna cu o mlaștină noroioasă și răsadurile de trandafiri fuseseră distruse în întregime în cele câteva ore de incendiu neconținut. Ce mai rămăsese din mobilier fusese aruncat în grădina din față, pentru a se evita alte reizbucniri ale focului în interiorul casei, așa că frumoasa grădină cu trandafiri de odinioară arăta ca o groapă ilegală de gunoi.

– Stop! a strigat subofiterul, intrând prin gaura care fusese pe vremuri ușa principală. Nimeni nu se mai întoarce înapoi!

Și-a luat telefonul și a sunat-o pe Sally Bown. Era târziu și telefonul a sunat ceva timp până când a răspuns cineva.

– Sal, am ceva pentru tine. Am găsit un cadavru.

* * *

Sally Bown, ofițer din cadrul Departamentului de Investigatii Incendii, a ajuns la locul faptei la ora 11. De la gât în jos era încotoșmănată în uniformă ei uzată de ofițer de la incendii, dar de la gât în sus era impecabilă. Părul lung și castaniu era adunat într-un coc lejer și împletit spre ceafă, prins cu un ac de păr, antichizat, cu mărgelile albe și frunze argintii. Machiajul lejer îi sporea frumusețea naturală. Întregul echipaj o admira și într-o zi

obișnuită, așa că sosirea sa le-a făcut tuturor mai bună acea seară tensionată. Pe ea nu o deranja. Îi respectau poziția, așa că faptul că se uitau după fundul ei din când în când nu o supăra cu nimic.

– E mult mai bine decât să *nu* se uite bărbații la fundul meu, era răspunsul ei în fața oricărei femei care protesta față de sexismul nonșalant care venea în valuri din partea pompierilor.

Și Sally se uita la ei, așa că avea impresia că e corect.

Lângă Sally era un puști de la criminalistică, cu ochii umflați și cu părul ciufulit. Căra o valiză aproape la fel de mare ca el și stătea lipit de ea ca marca de scrisoare. Nu era obișnuit deocamdată să lucreze în schimburi, dar dacă fusese chemat de Sally Bown însemna că se pricepe la meseria lui. Restul lucrurilor urma să le învețe.

În salonul din Rose Cottage, mormanul de mobilă veche de lemn era de-acum distrus. Balamalele de alamă și mânerele comodei zăceau pe podea fix în fața vetrei și, pe canapeaua făcută praf, parțial topită până la arcuri, era întins un corp neînsuflețit, carbonizat și înnegrit, imposibil să mai poată fi recunoscut.

– Doamne, a mormăit Sally, scoțându-și camera și filmând scena, începând de la ușa de la intrare și mișcându-se metodic spre centrul salonului și spre cadavru.

Tânăra ei ajutor de la criminalistică aștepta afară până la noi instrucțiuni.

– Sally, oprește-te! a strigat Sub.

Ea s-a oprit brusc. Sub era un om care nu vorbea mult și toți cei care lucrau cu el știau că deschidea gura doar atunci când avea ceva important de spus.

– Calcă înapoi pe urmele tale, Sal. Acum. Te rog.

Sally a început să meargă de-a-ndăratelea, cu pași lipiți, urmând exact aceeași cale pe care venise.

De deasupra capului lui Sally s-a auzit o trosnitură asurzitoare. O mână a prins-o de curea și polițista a zburat în spate cu forța unei frânghii de *bungee jumping*. Apoi a aterizat în brațele întinse ale lui Sub. După ce a prins-o cu fermitate, bărbatul a căzut pe spate pe podea, cu Sally cu tot. În următoarea fracțiune de secundă, un cadru de pat din fier a aterizat exact unde stătuse ea. Un nor de cenușă și resturi s-a înălțat, luându-i o veșnicie să se lase la loc pe podea. Când lucrurile au redevenit vizibile, Sub era în continuare pe jos, cu Sally între picioare și având mâinile strânse cu putere în jurul taliei acesteia. Cele două picioare ale patului mai apropiate de ei săpaseră niște găuri adânci în parchetul din salon, iar celelalte două rămăseseră cățarate peste canapea și peste cadavrul carbonizat, care, în mod miraculos, era încă întreg.

Sub a strâns-o ușor pe Sally de mijloc, înainte de a-i da drumul. Acest mic semn o anunța că e în siguranță. Când s-a prins de genunchii lui Sub ca să se ridice în picioare și el a împins-o polițicos cu mâinile pe șalele ei, Sally nu s-a putut abține și s-a gândit că era cel puțin păcat că Sub semăna atât de mult cu tatăl ei.

* * *

Când a ajuns la locul faptei, inspectorul Martin Prescott era nervos că nu putea intra în Rose Cottage până când nu se termina evaluarea riscurilor. Nu-și putea imagina cinci cuvinte mai enervante decât „nenorocita de evaluare a riscurilor”.

Prescott fusese ofițerul superior al surorii mai mari a lui Sally Bown timp de peste două decenii și familiile erau apropiate. Nu era ceva neobișnuit pentru zona rurală din Aylesbury și nici pentru serviciile locale de urgență. Sally știa că acesta își va pierde răbdarea așa că, în timp ce tavanul fragil și zidurile erau asigurate, l-a ținut de vorbă arătându-i filmarea din interior.

– La început am crezut că tipul poate fi un vagabond, i-a zis Sally lui Prescott.

– Tipul?

Prescott a zâmbit când a corectat presupunerea lui Sally. Era clar din filmare că nu aveau de unde să fie siguri de sexul rămășițelor carbonizate în acest moment. Fără să vrea, Prescott a făcut-o pe Sally să suradă. Femeia s-a gândit că accentul lui apăsător de Yorkshire îl făcea să pară bucuros, chiar și atunci când ei doi se contraziceau.

– Scuze, s-a corectat Sally. Inițial am crezut că acest cadavru poate aparține unui vagabond care a avut ghinion după ce a aprins lumânările ca să se încălzească. În casuță nu e electricitate și am găsit câteva lumânări tip pastilă risipite prin salon – pe policioară și în vatră – dar când m-am uitat mai atent la molozul de pe podea, chiar de lângă canapea, mi s-a părut că mobila fusese adunată în jurul lui. Adică în jurul cadavrului.

– Deci, cadavrul a fost aici înainte de incendiu?

– Asta tu trebuie să hotărăști, Martin.

– Factor accelerator?

– Nu știm deocamdată.

Prescott se arăta dezamăgit la încheierea filmării.

– Asta e tot?

Sally a pornit cea de-a doua filmare, care începea cu cadrul de pat din fier care stătea călare pe canapea. Prescott a închis ochii și a oftat din greu când a văzut scena crimei îngropată sub un pat matrimonial. Răsuflarea tăcută pe care a scos-o din piept a format cuvintele: „Lua-m-ar naiba!”

Prescott și-a luat un răgaz să-și adune gândurile. Când reflecta, ochii îi alunecau dintr-o parte în alta ca și cum prin minte i s-ar fi derulat tot soiul de scenarii. Părea să fie un om foarte relaxat, dar se simțea un clocot dincolo de aparențe. Puțin dislexic,

la scurt timp după ce se alăturase forțelor de poliție se hotărâse să nu ia niciodată notițe în public. În schimb se hotărâse să țină minte totul și, cu o memorie atât de încărcată, uneori dura mai mult să proceseze ceea ce vedea. Deși își ascundea intelectul sub relaxarea tipică nordicilor, Prescott era un om deștept și întotdeauna merita să ai răbdare cu el.

– Bine, uite care-i treaba, cunoști regulile, Sal. E un deces suspect, așa că trebuie să presupun că e vorba de crimă până când găesc probe care să mă contrazică.

S-a îndepărtat de Sally înainte ca aceasta să-i poată răspunde și s-a îndreptat spre căsuță ca să vadă dacă poate trage măcar cu ochiul înăuntru, pe unde fusese odinioară fereastra.

– Și dacă e vorba de crimă, atunci îmi irosesc timp prețios stând aici și nefăcând nimic!

Sally a luat-o la goană și s-a postat în fața lui, obligându-l să se oprească.

– Poate că scena crimei îți aparține, domnule inspector Prescott, dar *nu* vei intra acolo până când nu zic eu că e sigur să faci asta.

Prescott și-a coborât privirea spre Sally. Era cu cel puțin zece centimetri mai scundă decât el, dar era o femeie bățăioasă și n-avea de gând să dea înapoi.

– Și, oricum, a adăugat Sally, nu terminasem.

A dat pe repede înainte cea de-a doua filmare, oprind-o la 7 minute și 32 de secunde. Pe peretele de deasupra vetrei cuvântul PERVERS se vedea mângălit cu vopsea roșie. Era în mare parte acoperit de un strat gros de funingine neagră, dar literele puteau fi deslușite.

– Mi se pare că avem un infractor sexual mort. Și mă îndoiesc ca a ajuns aici de capul lui.

Prescott și-a scos țigara electronică din buzunarul stâng al sacoului.

– Știu că asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine în privința faptului că trebuie să aștept până să obțin accesul la scena crimei, dar nu face altceva decât să mă irite și mai tare. Habar nu am dacă acel cuvânt are vreo legătură cu cadavrul, nu-i așa? Așa că acum sunt și mai nervos decât înainte să-mi arăți.

A tras din țigară, dar nici măcar cu prețul vieții nu părea că ar fi putut s-o facă să funcționeze. A vârat-o la loc în buzunar și, din celălalt buzunar al sacoului, a scos un pachet de țigări și o brichetă.

– Tu urmează-ți regulile tale și fă cât mai repede locul ăla accesibil în timp ce eu stau prin preajmă și-mi distrug plămâni.

* * *

Au trecut șase ore până când Martin Prescott s-a putut echipa cu halatul albastru de hârtie și cu botoși. Maska albă de hârtie îi atârna la gât în timp ce o privea pe Sally arătând spre acoperișul parțial prăbușit și șoptindu-i ceva lui Sub. Când Sub a dat din cap, Prescott și-a tras imediat masca peste figură. Omul care nu vorbea prea mult tocmai vorbea.

Înăuntru lui Rose Cottage, niște schele susțineau acum grinzele carbonizate ale plafonului și bucățile de piatră care stăteau să cadă din pereți fuseseră îndepărtate, lăsând în urma lor o structură relativ solidă și sigură. Din punct de vedere vizual, locul crimei era așa cum se aștepta Prescott, bazându-se pe ce văzuse în filmările lui Sally, dar nimic nu-l pregătise pentru mirosul unui cadavru. Duhoarea cărnii și a oaselor arse copleșește orice alt simț și, chiar și prin mască, putea mirosi și gusta miasma distinctă a „deliciului suprem”.

– Așa numesc canibalii carnea de om, explicase Sally la prima lor întâlnire de la o scenă a crimei, cu mai mult de paisprezece ani înainte. Din câte se pare avem gustul asemănător cu al porcului la grătar și, când ne coacem, cu siguranță mirosim la fel.

– Naiba să mă ia, mormăise Prescott prin mască. Nu e de mirare că nu ești combinată.

Prescott și Sally s-au oprit exact după gaura colțuroasă care fusese odinioară ușa de la intrarea în Rose Cottage și au privit cum dresoarea de câini își călăuzea cockerul spaniel prin moloz. Cățelușa purta niște cizmulite roșii de pânză, prinse cu arici în jurul gleznelor, cu tălpi groase de cauciuc care-i protejau lăbuțele de tăciunii aprinși și de dărâmăturile tăioase, permițându-i să lucreze confortabil, în siguranță.

Comanda repetată „Caută, Amber” era tot ce se putea auzi în interiorul Rose Cottage.

Dresoarea a ținut-o pe Amber la distanță de canapea, pentru că trupul carbonizat se afla tot acolo. Cățelul se străduia din greu, adulmecând și agitându-se în jurul rămășițelor de mobilier. Dădea din coadă, cu limba scoasă, topăind și răscolind, însă nu a dat nici măcar un indiciu că ar fi fost folosită vreo substanță catalizatoare.

– Poate că focul a ars suficient de intens încât să fi distrus orice urmă a substanței care l-a declanșat? a speculat Sally. Sau poate că a fost folosit ceva mai puțin întâlnit. Câinele le cunoaște doar pe cele obișnuite, cum ar fi petrolul sau inflamabilele de gospodărie. Oamenii tăi de la criminalistică ar putea găsi, totuși, rămășițele acelei substanțe pe probele pe care le colectezi.

– O să mă asigur c-o să am o minge de tenis în buzunar dacă reușesc ei asta.

Sally s-a hlizit gândindu-se la imaginea imposibil de oprit care i s-a format în minte, cu o echipă întreagă de criminaliști dresați să caute dovezi, având promisiunea unei mingi drept recompensă.

– Cred că mingea funcționează doar în cazul lui Amber.

Prescott le-a făcut semn criminaliștilor îmbrăcați în salopete albastre să vină la locul crimei. A arătat spre canapea.

– E un cadavru acolo, oameni buni, dar nu pleacă nicăieri, așa că nu vă grăbiți și nu compromiteți probele doar ca să-l scoateți de-acolo.

Un val de capete mișcătoare acoperite cu hârtie albastră s-a răspândit prin încăpere, adunând tot ce putea fi de folos – lemn, balamale de alamă, gips, arcuri de pat. Fiecare obiect era înfășurat în câte o pungă de nylon, pentru a se păstra orice urmă de accelerator.

Acum, când pătrunsese în scena crimei, Prescott avea o răbdare de sfânt. Vedea cum rotițele mașinării se pun în mișcare, își vedea ofițerii lucrând și progresând. Și-a urmat criminaliștii și mai adânc în haosul de-acolo, lăsându-i să curețe și să asigure calea în fața lui, iar Sally a venit pe urmele sale. Acum scena crimei îi aparținea *lui*, iar Sally respecta în totalitate acest schimb de autoritate.

În cele din urmă, într-o oarecare tăcere, Prescott și Sally au ajuns până la canapea. Cadrul de fier al patului, care fusese acum îndepărtat, ratase cadavrul în cădere. Chiar și așa, corpul era extrem de deteriorat. Fața nu doar că era arsă până la craniu, dar pomeții și mandibula erau sfărâmate și mulți dinți lipseau.

– E posibil ca molozul care a căzut să fi afectat atât de mult craniul? a întrebat Prescott.

Sally s-a înclinat ca să vadă mai bine.

– Tavanul era prăbușit în mare parte când am ajuns noi aici, așa că Dumnezeu știe ce a căzut și a aterizat pe canapea.